

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 28.5.2018
COM(2018) 337 final

2018/0169 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om minimikrav för återanvändning av vatten

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2018) 249 final} - {SWD(2018) 249 final} - {SWD(2018) 250 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Vatten är en begränsad resurs i EU. En tredjedel av EU:s territorium upplever vattenstress. Befolkningens växande behov och klimatförändringen kommer att göra tillgången på vatten av tillräcklig kvalitet och i tillräcklig mängd till en allt större utmaning i Europa i framtiden. Överuttag av vatten, framför allt för bevattning inom jordbruket¹ men också för industriell användning och stadsutveckling är ett av de allvarigaste hoten mot EU:s vattenmiljö, samtidigt som tillgången på vatten av lämplig kvalitet är avgörande för tillväxten inom vattenberoende ekonomiska sektorer och samhället i stort. Den totala ekonomiska effekten av torkan 2003 har uppskattats till minst 8,7 miljarder euro (gäller i första hand Medelhavsländerna, Frankrike och Storbritannien), beräknat som uppskattade förluster som direkt beror på torkan (EG, 2007). De omedelbara effekterna av torka, såsom skador på jordbruk och infrastruktur, samt mer indirekta effekter, såsom en ovilja att investera i ett riskområde, kan också få allvarliga ekonomiska effekter.

På grund av klimatförändringen har torrperiodernas frekvens och intensitet och deras ekologiska och ekonomiska skador ökat drastiskt under de senaste trettio åren: Mellan 1976 och 2006 ökade antalet områden och personer som påverkades av torka med nästan 20 % och de totala kostnaderna uppgick till 100 miljarder euro (EG, 2012). Torkan under sommaren 2017 kan ytterligare illustrera storleken på den ekonomiska förlusten. Enbart i den italienska jordbrukssektorn räknade man med förluster på 2 miljarder euro². Denna utveckling väntas fortsätta med vattenbrist som inte enbart begränsas till ett par hörn av Europa, utan som redan upplevs som ett problem i EU som helhet med betydande miljömässiga och ekonomiska konsekvenser. Detta kan i sin tur påverka den inre marknadens konkurrenskraft och dess möjligheter att fungera effektivt. För att ta itu med detta problem bör Europas vattenresurser förvaltas effektivare. I meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om problemet med vattenbrist och torka³ anges den hierarki av åtgärder som medlemsstaterna bör överväga för att hantera vattenbrist och torka. Där understryks att vattenbesparing måste prioriteras och att alla möjligheter att effektivisera vattenutvinningen bör undersökas. Som ett led i en integrerad strategi för vattenförvaltning, förutom vattenbesparing, kan renat vatten från städernas reningsverk erbjuda en pålitlig alternativ vattenförsörjning för olika syften. Av dessa har bevattning inom jordbruket störst möjligheter att öka utnyttjandet av återanvänt vatten och bidra till att minska vattenbristen i Europa. Återanvändning av renat avloppsvatten har i regel lägre miljöpåverkan än till exempel vattenöverföring eller avsaltning och erbjuder ett stort antal miljömässiga, ekonomiska och sociala vinster. Återanvändning förlänger dessutom vattnets livscykel och hjälper på så sätt till att bevara vattenresurser i full överensstämmelse med målen för den cirkulära ekonomin. Även om återanvändning av vatten i EU naturligtvis inte ensamt kan lösa problemen med vattenbrist, når utnyttjandet av system för återanvändning av vatten i dag inte på långa vägar upp till sin fulla potential och praxis varierar kraftigt mellan olika medlemsstater.

Det övergripande syftet är att bidra till att minska vattenbristen i EU i samband med anpassningen till klimatförändringen, i första hand genom att utnyttja återanvändning av vatten, framför allt för bevattning inom jordbruket där detta är relevant och kostnadseffektivt

¹ Svarar totalt för cirka en fjärdedel av allt uttag av sötvatten. Uttag för bevattning svarar för cirka 60 % av allt uttag av sötvatten i Syd- och Sydosteuropa och upp till 80 % i vissa avrinningsdistrikt.

² <http://www.bbc.com/news/world-europe-40803619>

³ COM(2007) 414.

samtidigt som man säkerställer ett fortsatt folkhälso- och miljöskydd på hög nivå. Genom att fastställa harmoniserade minimikrav (i första hand nyckelparametrar för referenspatogener) för kvaliteten på återvunnet vatten och gemensam övervakning med harmoniserade riskhanteringssåtgärder skulle man kunna säkerställa likvärdiga förutsättningar för de som ägnar sig åt återanvändning av vatten och de som påverkas, förebygga potentiella hinder för den fria rörligheten för jordbruksprodukter som bevattnats med återvunnet vatten, säkerställa att hälsa och miljö skyddas och därigenom även öka förtroendet för metoden att återanvända vatten. Det beräknas att det föreslagna instrumentet skulle kunna leda till återanvändning av vatten inom jordbruksbevattning i storleksordningen 6,6 miljarder m³ per år, jämfört med 1,7 miljarder m³ per år utan någon EU-lagstiftning. Återanvändning av över 50 % av den totala vattenvolym som teoretiskt sett är tillgänglig för bevattning från reningsverk i EU skulle minska direktuttaget från vattenförekomster och grundvatten med mer än 5 % och ge en total minskning av vattenstressen på över 5 %. Åtgärder som vidtas nu skulle kunna bidra till att minska vattenstressen där den redan är verklighet i dag i EU och också förbereda operatörer och jordbrukare på att agera även i de delar av EU som kommer att uppleva en ökad vattenstress under kommande år och decennier.

Behovet av att ta tag i problemet på EU-nivå framhölls i kommissionens meddelande från 2012, *Strategi för att skydda Europas vattenresurser* (COM(2012) 673). I *Fitness check of EU Freshwater policy* (SWD(2012) 393), som offentliggjordes i november 2012 som en byggsten i strategin, drogs slutsatsen att **alternativa vattenförsörjningsalternativ med låg miljöpåverkan måste utnyttjas i högre grad för att komma till rätta med vattenbristen**. Ett antal åtgärder för att främja återanvändning av vatten ingick i kommissionens meddelande *Att sluta kretsloppet – en EU-handlingsplan för den cirkulära ekonomin* (COM(2015) 614), bland annat en åtgärd för att utarbeta ett lagstiftningsförslag om minimikrav för återanvändning av vatten för bevattning och grundvattenbildning. Detta förslag har inkluderats i Europeiska kommissionens arbetsprogram för 2017 och 2018 eftersom det bidrar till de politiska prioriteringar som fastställts av kommissionen för att främja en mer cirkulär ekonomi. Det kan dessutom komplettera den planerade framtida moderniseringen av den gemensamma jordbrukspolitiken.⁴ Slutligen bidrar den föreslagna förordningen till EU:s genomförande av målen för hållbar utveckling och framför allt mål 6 om rent vatten och sanitet, som fastställer ett globalt mål för kraftigt ökad återvinning och säker återanvändning av vatten till 2030.

Syftet att ta tag i frågan om återanvändning av vatten med ett nytt lagstiftningsförslag noterades med intresse av **rådet** i dess slutsatser om kommissionens meddelande om strategin och om den cirkulära ekonomin och dess slutsatser om hållbar vattenförvaltning (11902/16). Dessutom uppmanades kommissionen att utarbeta en ny lagstiftningsram för återanvändning av vatten i **Europaparlamentets** resolution om uppföljningen av det europeiska medborgarinitiativet *Right2Water* och i **Regionkommitténs** yttrande från i december 2016, *Ett effektivt system för vattenförvaltning: en strategi för innovativa lösningar*.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

För närvarande nämns och uppmanas redan återanvändning av vatten i bestämmelserna i två befintliga EU-instrument, som emellertid inte **preciserar villkoren** för återanvändningen:

- **Ramdirektivet för vatten** (2000/60/EG): I bilaga VI, del B nämns återanvändning av vatten som en av flera tänkbara kompletterande åtgärder.

⁴ Man bör observera i detta sammanhang att återanvändning av vatten nämns i ett arbetsdokument från kommissionen om jordbruk och hållbar vattenförvaltning i EU (SWD(2017) 153 final) som en av flera åtgärder som har möjlighet att minska de negativa effekterna i samband med överuttag.

- **Direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (91/271/EEG):** I artikel 12 föreskrivs följande som ett av villkoren för utsläpp av avloppsvatten: "Renat avloppsvatten skall om möjligt återanvändas". *Utsläppen skall ledas så att skadlig inverkan på miljön reduceras till ett minimum.*"

I ramdirektivet för vatten är hantering av vattenbrist en av vattenförvaltningens viktigaste aspekter. Där fastställs bland annat det centrala målet att uppnå en god status för Europas vatten till 2015. Enligt föreskrifterna måste medlemsstaterna beskriva läget för sitt vatten i fråga om trycket från mänsklig aktivitet och fastställa "åtgärdsprogram" för att uppnå målet en god status. De programmen utgör en del av förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikt som ska ses över och rapporteras till Europeiska kommissionen vart sjätte år. Under 2007 utvecklades tanken på att integrera vattenbristplaneringen i förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikt, inklusive användningen av lämplig prissättning på vatten och ekologiska krav på flodernas vattenflöden i EU:s politik för vattenbrist och torka (KOM(2007) 414). I meddelandet beskrivs den hierarki av åtgärder som medlemsstaterna bör överväga för att hantera vattenbrist och torka, i första hand åtgärder för att spara vatten och effektivisera utnyttjandet. Ytterligare infrastrukturer för vattenförsörjning bör enligt meddelandet endast övervägas som ett alternativ om alla andra alternativ har prövats. Den föreslagna förordningen om återanvändning av vatten ska betraktas mot bakgrund av en sådan integrerad strategi för vattenförvaltning. Den föreslagna förordningen kommer dessutom att komplettera direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse.

Ett förslag till förordning skulle inte sänka de nuvarande nivåerna för miljöskydd, samtidigt som det kompletterar och ligger i linje med EU:s befintliga regelverk för vatten, nämligen

- ramdirektivet för vatten, grundvattendirektivet, direktivet om miljökvalitetsnormer, direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse, direktivet om avloppsslam, ramdirektivet om avfall, Reach-förordningen och nitratdirektivet,
- föreskrifter om livsmedelssäkerhet, i första hand förordningen om livsmedelshygien.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Det övergripande syftet med förslaget stämmer helt överens med sjunde miljöhandlingsprogrammet⁵ och, på global nivå, med FN:s agenda 2030 för hållbar utveckling

⁵ Allmänt miljöhandlingsprogram för unionen till 2020 (beslut nr 1386/2013/EU), och framför allt följande mål i det beslutet:

- "Att skydda, bevara och stärka unionens naturkapital" med åtgärder som säkerställer att följande mål uppnås till 2020:

(b) Effekten av belastningar på vatten i övergångszoner och kust- och sötvatten (inklusive yt- och grundvatten) har minskat betydligt så att en god status, enligt definitionen i ramdirektivet för vatten uppnås, bevaras eller förbättras.

(f) Näringsämnenas kretslopp (kväve och fosfor) förvaltas på ett mer hållbart och resurseffektivt sätt.

- "Att omvandla unionen till en resurseffektiv, grön, konkurrenskraftig och utsläppssnål ekonomi" genom åtgärder som säkerställer följande till 2020:

(b) Den sammanlagda miljöpåverkan från alla större sektorer i unionens ekonomi har minskat betydligt, resurseffektiviteten är förbättrad, och metoder för jämförelse och mätning av resultat har införts. Marknadsincitament och politiska incitament som stöder företagsinvesteringar i resurseffektivitet har skapats, medan grön tillväxt stimuleras genom innovationsfrämjande åtgärder.

(c) Strukturella förändringar av produktion, teknik och innovation samt konsumtionsmönster och livsstilar har minskat produktionens och konsumtionens sammanlagda miljöpåverkan, särskilt inom livsmedels-, bostads- och transportsektorerna.

och uppnåendet av hållbarhetsmål 6, ”Säkerställa tillgången till vatten och sanitet för alla”, framför allt vad gäller följande två mål:

- Att till 2030 förbättra vattnets kvalitet genom att minska föroreningar, eliminera dumpning och minimera utsläppen av farliga kemikalier och material, halvera andelen orenat avloppsvatten och kraftigt öka återvinning och säker återanvändning globalt.
- Att till 2030 kraftigt effektivisera vattenanvändningen inom samtliga sektorer och säkerställa hållbara uttag och hållbar försörjning av sötvatten för att möta vattenbrist och kraftigt minska antalet personer som drabbas av vattenbrist.

Förslaget skulle kunna bidra till tillämpningen av åtskilliga andra av EU:s politiska strategier, framför allt EU:s program för klimatanpassning och katastrofförebyggande och flaggskeppsinitiativet Ett resurseffektivt Europa i anslutning till Europa 2020-strategin.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget grundas på artikel 192.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (f.d. artikel 175 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen), eftersom dess huvudsyfte är att bevara, skydda och förbättra miljöns kvalitet, skydda människors hälsa, bidra till ett försiktigt och rationellt utnyttjande av naturresurser och främja åtgärder på internationell nivå för att hantera regionala eller globala miljöproblem, och särskilt bekämpa klimatförändringen. Förslaget förväntas också bidra till den inre marknadens funktion.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

EU delar ansvaret med medlemsstaterna när det gäller reglering av miljö och hälsa på vattenområdet. Det betyder att EU endast kan lagstifta i den mån fördragen medger det med vederbörlig hänsyn till principerna om nödvändighet, subsidiaritet och proportionalitet.

Syftet med denna förordning, nämligen att skydda miljö och människors hälsa från de negativa effekterna av eventuell förorening av återvunnet vatten kommer att uppnås genom att fastställa minimikrav för vattenkvalitet, övervakning och förebyggande åtgärder samt de centrala uppgifterna i samband med riskhantering på unionsnivå.

Även när det gäller miljöskydd är åtgärder på EU-nivå motiverade eftersom 60 % av EU:s flodområden är internationella och delas av mellan två och nitton länder (Donau). Det räcker därför inte med åtgärder som vidtas av en enda eller ett fåtal medlemsstater, till exempel i samband med de kvantitativa aspekterna av vattenförvaltning och gränsöverskridande vattenföroreningar. Om medlemsstaterna agerar på egen hand kommer dessutom de tekniska hindren för återanvändning av vatten och tillhörande kostnader att bli onödigt höga.

Ett EU-ingripande om återanvändning av vatten för bevattning inom jordbruket är motiverat för att förhindra att olika krav i olika länder påverkar möjligheten till likvärdiga förutsättningar (till exempel för jordbrukare och odlare) negativt och orsakar hinder för den inre marknaden, framför allt för primära jordbruksprodukter. Skilda krav kan dessutom användas som ett argument för att begränsa importen av livsmedel som produceras i medlemsstater som misstänks ha lägre krav, vilket visades av utbrottet av *E. Coli* 2011⁶. Den

⁶ Fallet med *E. coli*-utbrotten som drabbade 16 länder i Europa och Nordamerika 2011, med över 4 000 rapporterade fall och 53 dödsfall i Tyskland är ett exempel på denna situation. Utbrottet skyldes på gurkor som bevattnats med renat avloppsvatten som importerats från Spanien, och flera medlemsstater, inklusive Österrike,

nuvarande situationen garanterar inte likvärdiga förutsättningar för livsmedelsproducenter i olika länder. EU:s nuvarande regelverk har hittills inte beaktat de olika förutsättningarna för jordbruksprodukter som bevattnas med renat avloppsvatten. Att ta itu med sådana hinder är en lämplig åtgärd på EU-nivå med hänsyn till EU:s politik för livsmedelssäkerhet, hälsa, jordbruk, klimat och energifrågor.

En EU-åtgärd är dessutom motiverad eftersom olika och föränderliga krav i de olika länderna utgör ett hinder för skapandet av likvärdiga förutsättningar för investeringar i innovation och återanvändning av vatten. Det är osannolikt att nationella lagstiftare skulle kunna samordna en harmonisering av sina regler eftersom antalet berörda medlemsstater är för stort och ökande.

- **Proportionalitetsprincipen**

Den föreslagna förordningen om minimikrav för återanvändning av vatten, framför allt för bevattning inom jordbruket, i kombination med andra åtgärder som inte avser lagstiftning på det vis som anges i handlingsplanen för cirkulär ekonomi är en proportionell åtgärd för att nå målet att utveckla en säker återanvändning av renat avloppsvatten. Bestämmelserna i förslaget är inte mer långtgående än vad som krävs för ändamålet. Viktiga delar av medlemsstaternas ansvar när det gäller i vilken utsträckning återanvändning av vatten ska uppmuntras påverkas inte.

Renat avloppsvatten kan användas i en mängd olika syften. I kommissionens meddelande *Att sluta kretsloppet – en EU-handlingsplan för den cirkulära ekonomin* (COM(2015) 614) från 2015 och i konsekvensbedömningen angavs bevattning inom jordbruket som den potentiella huvudkällan till efterfrågan på återanvänt vatten eftersom sådan bevattning har störst potential tack vare sin större upptagning, bristlindring och relevans för EU.

- **Val av instrument**

I konsekvensbedömningen av detta förslag har hela spektrumet av rättsliga instrument undersökts, nämligen ändring av något av de befintliga direktiven, ett nytt direktiv, en ny förordning eller nya riktlinjer.

Ett tänkbart alternativ i diskussionerna om ny lagstiftning för återanvändning av vatten var att ändra en befintlig lag där återanvändning av vatten redan nämns, i första hand direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse. Ett ändrat eller nytt direktiv skulle emellertid behöva införlivas i den nationella lagstiftningen i samtliga medlemsstater. Även om återanvändning av vatten verkligen är ett lovande alternativ för många medlemsstater, så måste man komma ihåg att endast sex medlemsstater (Cypern, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien och Portugal) har krav för återanvändning av vatten på plats (i lagstiftning eller i standarder som inte är lagstiftning). Ett ändrat eller nytt direktiv skulle medföra införlivande för alla medlemsstater och med nödvändighet lämna utrymme för flexibilitet i genomförandet av kraven. Detta skulle medge skillnader inom EU och därmed också innebära en allvarlig begränsning när det gäller möjligheterna att uppnå målen, framför allt vad gäller minimiharmonisering av kraven för återvunnet vatten samt metoderna för att utföra riskhantering och fastställa gemensamma likvärdiga förutsättningar. Denna begränsning har redan angetts i konsekvensbedömningen av ”Strategi för att skydda Europas vattenresurser” i

Belgien, Tjeckien, Danmark, Tyskland och Storbritannien, stoppade eller begränsade importen av spanska produkter på grund av oron över att de kunde ha förorenats under bevattning. Det visade sig senare att källan till *E. coli*-smittan inte var gurkor utan snarare frögroddar från ett tyskt jordbruk och att de aktuella fröna av bockhornsklöver kom från Egypten. Man beräknar att händelsen kostade Spanien 200 miljoner euro per vecka när beställningar avbokades och att det bidrog till att minska jordbruksinkomsterna från Murcia-regionen med 11,3 % under odlingssäsongen 2010–2011. Detta har avskräckt investerare från att investera i beredning av livsmedelsprodukter som bevattnats med återanvänt vatten.

vilken en förordning till slut var det enda lagstiftningsalternativ som granskades i detalj. Flexibilitet för anpassning till lokala förutsättningar, vilket verkar vara huvudargumentet för ett direktiv eller ändring av ett direktiv, kan uppnås med andra verktyg, i första hand införandet av gemensam riskhantering.

När det gäller det rättsliga instrumentets form, anses det i konsekvensbedömningen att både ett direktiv och en förordning kunde vara lämpliga, båda med vissa för- och nackdelar. En förordning skulle ge bättre utrymme åt initiativets stödjande natur, framför allt för de medlemsstater där återanvändning av vatten anses vara användbart eller där det finns starka affärsintressen av att utveckla teknik för återanvändning av vatten. Ett direktiv kan underlätta flexibilitet i fråga om att fastställa striktare nationella krav, samtidigt som det ålägger samtliga medlemsstater större bördor i samband med införlivandet, trots att återanvändning av vatten för närvarande inte är relevant för alla.

Förordningen har slutligen valts som det lämpligaste rättsliga instrumentet för att uppnå målen, av följande skäl:

- Den skulle direkt gälla företagsoperatörer (förutom medlemsstater) och därigenom stimulera tillämpning på marknaden, potentiellt även i de medlemsstater som för närvarande inte ställs inför problemet med vattenbrist men där goda ”gröna” tekniska lösningar produceras. Detta kunde få positiv effekt på forskning och innovation samt framväxten av bästa teknik och nya affärsmöjligheter på den inre marknaden.
- En förordning skulle träda i kraft betydligt snabbare än en eventuell framtida ändring av direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (för vilket den pågående utvärderingen planeras vara slutförd 2019; alla följande lagstiftningsförslag om ändring skulle först bli möjliga efter en konsekvensbedömningsprocess), vilket innebär snabbare resultat vad gäller huvudmålet att åtgärda vattenbrist.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Behovet av att ta tag i problemet på EU-nivå framhölls i kommissionens meddelande från 2012, *Strategi för att skydda Europas vattenresurser* (COM(2012) 673). I *Fitness check of EU Freshwater policy* [Kontroll av ändamålsenligheten för EU:s sötvattenpolitik] (SWD(2012) 393) som offentliggjordes i november 2012, som en byggsten i strategin, bedömdes resultaten av de åtgärder som vidtagits, såväl i fråga om miljö som om andra politiska områden, när det gäller att uppnå de mål som redan överenskommits för vattenpolitiken. Där angavs också de viktigaste luckor som behövde fyllas i för att arbetet med att uppfylla miljömålen ska bli effektivare. När det gällde återanvändning av avloppsvatten drog man i kontrollen slutsatsen att **alternativa vattenförsörjningsalternativ med låg miljöpåverkan måste utnyttjas i högre grad för att lösa frågan om vattenbrist.**

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsförfarandet för ett nytt EU-initiativ om återanvändning av vatten började 2012 och fortsatte till juli 2017 i olika former, såväl organiserat som på ad hoc-basis. Genomförandet av samrådsstrategin omfattade insamling och analys av synpunkter från ett brett urval av olika intressenter samt två offentliga samråd på nätet.

Ett [första nätbaserat offentligt samråd genomfördes mellan den 30 juli och den 7 november 2014](#) och resulterade i 506 svar. Ett [andra nätbaserat offentligt samråd genomfördes mellan](#)

[den 28 oktober 2016 och den 27 januari 2017](#) och var inriktat på de mer detaljerade politiska alternativen för att fastställa minimikrav för återanvänt vatten för bevattning och grundvattenbildning. Totalt inkom 344 svar. I de nätbaserade offentliga samråden 2016 och 2014 var mellan 60 % och 80 % av alla som svarade positiva till EU-lagstiftning. Dessutom ansåg över 80 % av de svarande i det nätbaserade offentliga samrådet som genomfördes 2014 att rättsligt bindande minimistandarder på EU-nivå skulle vara effektiva för att säkerställa att rutinerna för återanvändning av vatten blir säkra i fråga om miljö- och hälsoaspekter. De svarande som till största delen är positiva till att utnyttja en EU-förordning som instrument företräder i båda fallen privata företag inom sektorerna sanitet, dricksvatten, livsmedelsindustri och miljö och/eller från medlemsstater i södra EU.

Det finns en allmän uppfattning bland de svarande (över 70 % av de svarande bland de och inom de olika kategorierna av svarande) om fördelarna med att återanvända vatten för bevattning eller grundvattenbildning i samband med tillgången på vattenresurser, vattenstress eller brist, ohållbar vattenutvinning och klimatförändring. Ett stort antal av de svarande inser också att återanvändning av vatten kan bidra till kvaliteten på vattenförekomster genom att skydda grundvatten från försaltning. Ett antal av de svarande ser också återanvändning av vatten som ett sätt att öka resurseffektiviteten, främja innovation och bidra till markgödsling, även om dessa fördelar ansågs vara mer blygsamma jämfört med dem som tidigare nämnts.

Å andra sidan är de svarande mycket mindre benägna att betrakta kostnadsbesparingar för myndigheter, ökade intäkter eller energi- och koldioxidbesparingar som vinster med återanvändning av vatten. Analysen per kategori av svarande visar framför allt att länder som regelbundet exponeras för vattenstress och medlemsstaterna i södra EU ser betydligt fler och större vinster än andra kategorier av svarande. Stor enighet råder om dessa fördelar bland de svarande från sektorerna sanitet, dricksvatten, miljö och ekonomi.

Det råder allmän enighet bland de svarande om säkerheten för återanvänt vatten jämfört med vatten från floder. Nästan 70 % av de svarande anser att återanvänt vatten är minst lika säkert. De svarande från medlemsstater i södra EU och länder som regelbundet drabbas av vattenstress är betydligt mer benägna att anse att återanvänt vatten för både bevattning och grundvattenbildning är minst lika säkert som alternativa källor (floder eller grundvatten) än de svarande från medlemsstater i östra eller norra EU, som tenderar att betrakta återanvänt vatten som mindre säkert i samma proportioner. Svarande från privata företag, som till 68 % är engagerade i dricksvatten- och sanitetssektorerna, visar den överlägset mest positiva attityden till säkerheten för återanvänt vatten jämfört med andra typer av organisationer.

De olika bidragen från utvalda intressenter som mottagits⁷ sammanfattas i bilaga II – Sammanfattande rapport om samrådsaktiviteter i konsekvensbedömningsrapporten. De mottagna synpunkterna och resultaten har utnyttjats i samband med utarbetandet av konsekvensbedömningen och uppdateringen av den vetenskapliga grunden till det nuvarande förslaget (rapporten från det gemensamma forskningscentrumet (nedan kallad JRC) i bilaga 7 till konsekvensbedömningsrapporten) och användes även som underlag i beslutsprocessen om förslaget till förordning om återanvändning av vatten på EU-nivå.

Samråd av experter i medlemsstaterna och intressentorganisationerna

Samråd ägde rum inom ramen för den gemensamma genomförandestrategin (CIS) för genomförande av ramdirektivet för vatten. Återanvändning av vatten diskuterades under sex möten i den tidigare arbetsgruppen om program och åtgärder (september och november 2013, mars och oktober 2014, mars och oktober 2015). En särskild aktivitet om återanvändning av

⁷ <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>

vatten och en särskild arbetsgrupp inkluderades i CIS-programmet för 2016–2018 för att följa upp utvecklingen av relaterade åtgärder. Arbetsgruppen har sammanträtt regelbundet.⁸

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Förslaget till rättsakt, såväl som konsekvensbedömningen, grundas på en stor mängd stödjande bevis, vilket framgår av konsekvensbedömningens arbetsdokument. De viktigaste informationskällorna för konsekvensbedömningen av den föreslagna förordningen var strategin för konsekvensbedömningen från 2012 och de följande stödjande undersökningarna samt den vetenskapliga grund som tagits fram av JRC (minimikvalitetskrav) tillsammans med en vattenmodell från JRC. Dessutom har vissa aspekter bedömts separat, till exempel effekterna på innovation och de territoriella effekterna.

I syfte att ta fram det nuvarande förslaget genomförde JRC som första steg en granskning av den tillgängliga vetenskapliga, tekniska och rättsliga kunskapen om återanvändning av vatten för bevattning inom jordbruket och grundvattenbildning. Bland dokumenten som låg till grund för utarbetandet av förslaget till lägsta kvalitetskrav ingick bland annat

- EU:s regelverk om hälso- och miljöskydd,
- medlemsstaternas befintliga lagstiftning och riktlinjer för återanvändning av vatten, tillsammans med deras erfarenheter av system för återanvändning av vatten,
- globala referensriktlinjer och föreskrifter om återanvändning av vatten,
- övriga vetenskapliga referenser som ansågs vara relevanta för frågan.

Under framtagning av den vetenskapliga grunden för detta förslag tillämpade JRC en strategi i flera steg. I det första steget bad JRC en grupp utvalda sakkunniga från universitet och högskolor, vattensektorn och WHO att lämna synpunkter och kommentera utkastet. I ett andra steg informerades medlemsstaterna formellt genom den särskilda gruppen för återanvändning av vatten, där JRC vid tre tillfällen redogjorde för de olika versionerna. De skriftliga kommentarer som mottogs från medlemsstaterna dokumenterades och svaren från JRC spreds. Dessutom presenterade JRC de framsteg som gjorts i arbetet vid flera offentliga arrangemang och vetenskapliga möten. Dessa presentationer omfattade bland annat Europaparlamentets vattengrupp, europeiska innovationspartnerskapets handlingsgrupp för återanvändning av vatten, IWA:s elfte internationella konferens om återvinning och återanvändning av vatten samt Cost Nereus initiativ om nya och framväxande utmaningar och möjligheter i samband med återanvändning av avloppsvatten. Hälsa och miljö samt allmänhetens förtroende för återanvändning av vatten är känsliga frågor. Därför har, i tredje steget, den oberoende vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker samt nya risker (Scheer) och Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (Efsa) uppmanats avge vetenskapliga yttranden. Dessa yttranden har beaktats när den slutgiltiga versionen av dokumentet utarbetats. Om så inte var fallet har en motivering lämnats. De sakkunniga, vilkas bidrag tacksamt erkänts, har uppmanats att lämna kommentarer och synpunkter i samband med kritiska diskussioner om dokumentet under resans gång.

⁸ Information om status för återanvändningen av vatten i EU:s medlemsstater samlades in och deltagarna uppmanades att lämna synpunkter på utkastet till de stödundersökningar för konsekvensbedömningen som tagits fram av konsulter. En teknisk workshop om eventuella lägsta kvalitetskrav för återanvändning av vatten på EU-nivå organiserades av GD Miljö och JRC i juni 2015. Möten hölls i mars 2016, oktober 2016 och juni 2017 för att särskilt diskutera utkastet till teknisk rapport från JRC. Utkast till delar av konsekvensbedömningen lades också fram för att samla in synpunkter och ytterligare information. Expertgrupper om grundvattendirektivet, direktivet om miljökvalitetsnormer, direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse och dricksvattendirektivet tillfrågades också.

Samtliga underliggande studier och JRC:s tekniska rapport finns tillgängliga på <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>.

- **Konsekvensbedömning**

Förslaget bygger på en konsekvensbedömning för vilken ett positivt yttrande med reservationer⁹ mottagits av nämnden för lagstiftningskontroll den 19 januari 2018 (tidigare mottogs ett negativt yttrande den 27 oktober 2017). De frågor som togs upp av nämnden för lagstiftningskontroll besvarades i den reviderade versionen av konsekvensbedömningen, där ett särskilt kapitel redovisar de ändringar som gjorts efter nämndens yttrande (bilaga 1 till konsekvensbedömningsrapporten – Procedurinformation).

På grundval av strategin för att skydda Europas vattenresurser, ändamålsenlighetskontrollen av EU:s sötvattenpolitik, stödjande studier och samråden med intressenter togs ett antal politiska alternativ fram för att ta itu med de problem som framkommit och deras underliggande orsaker. I konsekvensbedömningen utvärderades alternativen mot bakgrund av deras potential och effektivitet när det gäller att nå förordningens övergripande mål att lösa vattenbristen genom återanvändning av vatten samtidigt som miljön och människors hälsa skyddas. När det gäller grundvattenbildning visade den analys som gjordes i konsekvensbedömningen att EU-lagstiftning inte är proportionell på grund av en stark lokal dimension. Detaljer kring resultatet av dessa analyser redovisas i konsekvensbedömningens studie och konsekvensbedömningens arbetsdokument.

De tre utvärderade politiska alternativen omfattar (1) **ett rättsligt instrument** som säkerställer säkerheten för jordbruksprodukter med en strategi som **”passar alla”** (de striktaste minimikraven fastställs oavsett vilken gröda eller bevattningsteknik det gäller) och skydd av den lokala folkhälsan och miljön (de centrala riskhanteringsuppgifterna), (2) **ett rättsligt instrument** som säkerställer säkerheten för jordbruksprodukter med en strategi som **”anpassas till syftet”** (minimikrav fastställs beroende på vilken gröda och bevattningsteknik det gäller) och skydd av den lokala folkhälsan och miljön (de centrala riskhanteringsuppgifterna) och (3) **vägledande** dokument om säkerhet för jordbruksprodukter med en strategi som **”anpassas till syftet”** (minimikrav fastställs beroende på vilken gröda och bevattningsteknik det gäller) och skydd av den lokala folkhälsan och miljön (de centrala riskhanteringsuppgifterna). För alternativen (1) och (2) skulle det rättsliga dokumentet åtföljas av en vägledning om genomförandet av de centrala riskhanteringsuppgifterna, som ska utarbetas tillsammans med medlemsstaterna.

Bevattning inom jordbruket är det utan konkurrens viktigaste tillämpningsområdet för återanvänt vatten i världen och i Europa och ett viktigt användningsområde för vatten i Europa. Totalt svarar bevattningen för cirka en fjärdedel av den totala mängden sötvatten som tas ut. Uttag för bevattning svarar för cirka 60 % av allt uttag av sötvatten i Syd- och Sydosteuropa och upp till 80 % i vissa avrinningsdistrikt. Återanvändning av vatten inom jordbruket har därför störst möjligheter att öka upptagningen av återanvänt vatten och bidra till att lindra vattenbristen i Europa. Analyserna och den därpå följande rankningen av alternativen ledde fram till slutsatsen att det föredragna alternativet för bevattning inom jordbruket är **ett rättsligt instrument med en strategi som ”anpassas till syftet”** eftersom ett sådant alternativ kan ge en högre volym av renat avloppsvatten till lägre kostnad än de andra alternativen. För bevattning inom jordbruket skulle en förordning med en strategi som **”anpassas till syftet”** och riskhantering medföra de största miljömässiga, ekonomiska och

⁹ Board opinion SEC(2018) 249, Impact Assessment SWD(2018) 249, Executive summary SWD(2018) 250 (dokumenten finns inte på svenska).

sociala fördelarna jämfört med andra alternativ. Det skulle framför allt bidra till att lindra vattenstress genom ett ökat upptag av återanvänt vatten till låga priser och nå upp till i storleksordningen 6,6 miljarder m³ per år, jämfört med en nuvarande baslinje på 1,7 miljarder m³. Det skulle dessutom skapa likvärdiga förutsättningar för investerare och skapa säkerhet för distributionen av de berörda produkterna på den inre marknaden och därigenom också bidra till ett ökat förtroende för bevattning med återvunnet vatten bland allmänheten.

De administrativa kostnaderna för nationella myndigheter bedömdes som försumbara eller minskande jämfört med baslinjen. En EU-förordning med en strategi som ”anpassas till syftet” förväntas kräva investeringar för att rena de tillgängliga vattenvolymer på 38 euro per m³ och dag medan de med en strategi som ”passar alla” skulle öka till 271 euro per m³ och dag. En investering på mindre än 700 miljoner euro skulle göra det möjligt att rena över 6,6 miljarder m³ varje år under samma kostnadströskel enligt strategin som ”anpassas till syftet” med en total kostnad för återvunnet vatten på under 0,5 euro/m³.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Den föreslagna förordningen är ny och ingick därför inte i den ändamålsenlighetskontroll av rapportering och övervakning av EU:s miljöpolitik som gjordes nyligen¹⁰. Resultatet, de erfarenheter som gjorts och rekommendationerna från denna ändamålsenlighetskontroll och tillhörande handlingsplan¹¹ har beaktats i samband med utarbetandet av övervaknings- och rapporteringskraven enligt detta förslag i syfte att minimera den administrativa bördan (genom att använda moderna IKT-verktyg och inrikta sig på indikatorbaserade rapporter) och säkerställa öppenhet och ansvarstagande gentemot medborgarna. I strategin beaktas dessutom behovet av att säkerställa att en lämplig evidensbas finns tillgänglig för utvärdering av förordningen i linje med riktlinjerna för bättre lagstiftning (avsnitt V om övervakning). Den förenklade strategin för övervakning av genomförandet tillämpades först i kommissionens förslag om översyn av dricksvattendirektivet¹². I detta förslag har dessa bestämmelser använts som en utgångspunkt och sedan vid behov anpassats. Strategin kommer därför också att säkerställa konsekvens, vilket är en annan viktig faktor för lagstiftningens ändamålsenlighet.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag skulle kunna bidra till tillämpningen av artikel 37 om miljöskydd i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget avser främst lagstiftningsåtgärder utan direkta konsekvenser för operativa utgifter. Under det konkreta genomförandet, som förväntas starta först under 2021 kan Europeiska miljöbyråns (EEA) resurser komma att påverkas i begränsad omfattning. Detta kommer emellertid under alla omständigheter att täckas av EEA:s finansieringsram och personaltilldelning under nästa fleråriga budgetram för perioden efter 2020.

¹⁰ SWD(2017) 230.

¹¹ COM(2017) 312.

¹² COM(2017) 753.

5. ÖVRIGA INSLAG

• **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Insyn och tillgång till information är avgörande för att öka brukarnas och allmänhetens förtroende när det gäller säkerheten för återvunnet vatten. Tyngdpunkten har därför lagts på att ge information till allmänheten, i stället för traditionella rapporteringsskyldigheter. Kravet på övervakning kommer i första hand att gälla operatörerna av återvinningsanläggningarna och medlemsstaterna bör se till att informationen ställs till allmänhetens förfogande på nätet.

Den föreslagna förordningen omfattar ytterligare krav på övervakning av det återvunna vattnets kvalitet. Medlemsstaterna ska kontrollera efterlevnaden av tillståndsvillkoren på grundval av övervakningsdata som samlats in i enlighet med denna föreslagna förordning, ramdirektivet för vatten och direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse samt övrig relevant information. Medlemsstaterna ska offentliggöra resultatet av kontrollen av att kraven är uppfyllda och säkerställa att kommissionen får tillgång till relevanta uppgifter.

Kommissionen kommer att fastställa detaljerade regler om format och redovisning av informationen som bör ställas till allmänhetens förfogande på nätet. Kraven kommer att tas fram i samråd med experter i medlemsstaterna med beaktande av slutsatserna från ändamålsenlighetskontrollen av rapportering och övervakning av EU:s miljöpolitik och uppföljningsåtgärder, framför allt vad gäller användningen av avancerad informations- och kommunikationsteknik (IKT).

Med tanke på den förväntade utvecklingen av såväl kunskaper om som de politiska ramarna för nya typer av förorenande ämnen inkluderar förslaget en klausul om anpassning av bilagor till de tekniska och vetenskapliga framstegen samt ett krav på utvärdering.

• **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1 – Syfte och tillämpningsområde

I denna artikel beskrivs syftet med förslaget, nämligen att fastställa minimikrav för vattenkvalitet och övervakning och att ange centrala riskhanteringsuppgifter för att garantera att återanvändningen av renat avloppsvatten är säker, motverkar vattenbrist och bidrar till att den inre marknaden fungerar effektivt.

Artikel 2 – Tillämpningsområde

I denna artikel anges hur den föreslagna förordningen ska tillämpas på återvunnet vatten avsett för de särskilda användningsområden som beskrivs i avsnitt 1 i bilaga I, dvs. bevattning inom jordbruket.

Artikel 3 – Definitioner

I denna artikel förtecknas de definitioner som används i den föreslagna förordningen.

Artikel 4 – Skyldigheter för operatörer av återvinningsanläggningar vad gäller vattenkvalitet

I denna artikel beskrivs de minimikrav som ska vara uppfyllda innan det återvunna vattnet får användas för bevattning inom jordbruket. Hänvisning görs till bilaga I som innehåller minimikrav för det återvunna vattnets kvalitet och övervakning samt ytterligare krav enligt vad som framgår av artikel 7, grundat på tillämpningen av riskhantering, enligt definitionen i artikel 5.

Artikel 5 – Riskhantering

I denna artikel beskrivs den riskhanteringsprocess som ska tillämpas av återvinningsanläggningens operatör i samarbete med relevanta parter (det återvunna vattnets

slutanvändare, reningsanläggningen som förser återvinningsanläggningen med vatten etc.). Återvinningsanläggningens operatör ska utarbeta en riskhanteringsplan för återanvändning av vatten i vilken anges övriga krav för att ytterligare minska riskerna, något som skulle kunna ingå i ett tillstånd som utfärdas av den behöriga myndigheten. Riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten måste grundas på de centrala riskhanteringsprinciperna som anges i bilaga II till förslaget. En delegerad akt planeras för att fastställa tekniska specifikationer som kan komplettera de centrala riskhanteringsuppgifter som definieras i bilaga II.

Artikel 6 – Ansökan om tillstånd för att leverera återvunnet vatten

I denna artikel beskrivs processen för att ansöka om tillstånd att leverera återvunnet vatten, tillsammans med de dokument som ska skickas in av den sökande.

Artikel 7 – Beviljande av tillstånd

I denna artikel beskrivs skyldigheterna för relevanta aktörer i tillståndsförfarandet. Dessutom beskrivs villkoren som ska ingå i tillståndet och kravet på att revidera tillståndet minst vart femte år.

Artikel 8 – Kontroll av att kraven är uppfyllda

I denna artikel beskrivs de behöriga myndigheternas skyldighet att kontrollera det återvunna vattnets överensstämmelse med de villkor som anges i tillståndet. I artikeln beskrivs också de regler som ska följas vid fall av bristande efterlevnad eller tillbud som resulterar i att kraven i den föreslagna förordningen inte uppfylls.

Artikel 9 – Samarbete mellan medlemsstaterna

I denna artikel beskrivs metoderna för ett eventuellt informationsutbyte mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter innan ett tillstånd för återanvändning av vatten utfärdas.

Artikel 10 – Information till allmänheten

I enlighet med slutsatserna från ändamålsenlighetskontrollen av rapporteringskraven anges i denna artikel vilken information medlemsstaterna ska lämna till allmänheten. Avsikten är att öka insynen, vilket skulle förbättra konsumenternas förtroende för återanvändning av vatten och förståelsen av effekterna av denna förordning på en större upptagning av återanvänt vatten. En genomförandeakt planeras för att ange detaljerade regler om format för och redovisning av den information som ska tillhandahållas.

Artikel 11 – Information om övervakning av tillämpningen

I enlighet med slutsatserna från kontrollen av ändamålsenlighet för rapporteringskraven anges i denna artikel förfaranden för att samla in relevanta uppgifter om genomförandet av den föreslagna förordningen, i syfte att minimera den administrativa bördan (genom att utnyttja moderna IKT-verktyg och inrikta sig på indikatorbaserade rapporter) samt säkerställa öppenhet och ansvarstagande gentemot medborgarna. Enligt denna artikel ska medlemsstaterna utarbeta datamängder som innehåller information om återanvändning av vatten genom att i möjligaste mån utnyttja uppgifter från nuvarande rapporteringsströmmar enligt direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse och ramdirektivet för vatten. Dessa datamängder ska skapas i enlighet med Inspire-direktivet. Europeiska miljöbyrån kommer att bidra med stöd i det arbetet. Dess roll blir också att regelbundet förse kommissionen med översikter över uppgifterna i dataseten om förordningens genomförande på unionsnivå, uppgifter som även ska användas i samband med framtida utvärderingar av förordningen (artikel 13). En genomförandeakt planeras för att ange detaljerade regler om format och redovisning av den information som ska tillhandahållas.

Artikel 12 – Tillgång till rättslig prövning

Denna artikel överensstämmer med artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och genomför Århus-konventionen vad gäller tillgången till rättslig prövning. Det bör bli möjligt för medborgare och icke-statliga organisationer att rättsligt pröva de beslut som fattas av medlemsstaterna enligt denna förordning.

Artikel 13 – Utvärdering

I denna artikel anges ramen för framtida utvärderingar (enligt kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning) av förordningen. Den första utvärderingen ska göras sex år efter det att förordningen trätt i kraft.

Artikel 14 – Utövande av delegering

Detta är en standardartikel för antagande av delegerade akter.

Artikel 15 – Kommittéförfarande

Detta är en standardartikel för antagande av genomförandeakter.

Artikel 16 – Sanktioner

Detta är en standardartikel om sanktioner.

Artikel 17 – Ikraftträdande och tillämpning

I denna artikel anges ikraftträdandedatum och tillämpningsdatum, dvs. ett år efter ikraftträdandedatum för att ge medlemsstaterna tillräckligt med tid för att anpassa sig till förordningen, samt utarbeta en genomförandeakt som säkerställer en enhetlig tillämpning av riskhanteringen.

Bilaga I – Användningsområden och minimikrav

Avsnitt 1 – Användningsområden för återvunnet vatten

I detta avsnitt specificeras användningsområdena för återvunnet vatten, nämligen bevattning inom jordbruket.

Avsnitt 2 – Minimikrav

I denna del specificeras kvalitetsklasserna för återvunnet vatten och tillhörande användningsområde inom jordbruket (tabell 1). I del a anges minimikraven för vattenkvalitet enligt JRC:s definition, grundad på praxis i medlemsstaterna och internationellt (tabell 2).

I del b anges övervakningskraven för återvunnet vatten (tabell 3) och kontrollövervakningen för den striktaste klassen A (tabell 4).

Bilaga II – Centrala riskhanteringsuppgifter

I denna bilaga beskrivs de åtgärder som ska vidtas av återvinningsanläggningens operatör för att utveckla en riskhanteringsplan för återanvändning av vatten och identifiera ytterligare krav som ska tas med i tillståndet samt för tillämpning av systemet för återanvändning av vatten.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om minimikrav för återanvändning av vatten

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, och
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹³,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande¹⁴,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Unionens vattenresurser utsätts för ett allt hårdare tryck, vilket leder till vattenbrist och försämrad kvalitet. Framför allt bidrar klimatförändring och torka i hög grad till den försämrade tillgången på sötvatten på grund av urbanisering och jordbruk.
- (2) Unionens förmåga att reagera på det ökande trycket på vattenresurserna skulle kunna förstärkas genom en ökad användning av renat avloppsvatten. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG¹⁵ nämns återanvändning av vatten som en av de kompletterande åtgärder som medlemsstaterna kan välja att vidta för att uppnå direktivets mål om en god kvalitativ och kvantitativ status på yt- och grundvatten. Enligt rådets direktiv 91/271/EEG¹⁶ ska renat avloppsvatten om möjligt återanvändas.
- (3) I kommissionens meddelande till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, *Strategi för att skydda Europas vattenresurser*¹⁷, framhölls återanvändning av vatten för bevattning eller inom

¹³ EUT C , , s. .

¹⁴ EUT C , , s. .

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, 22.12.2000, s. 1).

¹⁶ Rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (EGT L 135, 30.5.1991, s. 40).

¹⁷ COM(2012) 673.

industrin som en alternativ vattendistributionslösning som krävde unionens uppmärksamhet.

- (4) I kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet om problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen¹⁸ anges den hierarki av åtgärder som medlemsstaterna bör överväga för att hantera vattenbrist och torka. Enligt meddelandet kan ytterligare infrastruktur för vattendistribution i vissa situationer vara en tänkbar möjlighet för att lindra effekterna av allvarlig torka i regioner som har vidtagit alla förebyggande åtgärder enligt vattenhierarkin och som har tagit tillräcklig hänsyn till kostnads-/nytta-aspekterna, men där efterfrågan på vatten fortfarande överstiger tillgången.
- (5) I sin handlingsplan för den cirkulära ekonomin¹⁹ förklarade sig kommissionen villig att vidta en serie åtgärder för att främja återanvändning av renat avloppsvatten, inklusive att utarbeta ett lagstiftningsförslag om minimikrav för återanvändning av vatten.
- (6) Återanvändning av på lämpligt sätt renat avloppsvatten, till exempel från reningsverk eller industrianläggningar anses ha en lägre miljöpåverkan än andra alternativa metoder för vattenförsörjning, såsom vattenöverföring eller avsaltning, men sådan återanvändning förekommer bara i begränsad omfattning i unionen. Detta verkar delvis bero på avsaknaden av gemensamma EU-standarder för miljö- och hälsokrav i samband med återanvändning av vatten och, framför allt vad gäller jordbruksprodukter, de potentiella hindren för fri rörlighet för sådana produkter som bevattnats med återvunnet vatten.
- (7) Hälsostandarder avseende livsmedelshygien för jordbruksprodukter som bevattnats med återvunnet vatten kan endast uppfyllas om kvalitetskraven för återvunnet vatten avsett för bevattnings inom jordbruket inte i betydande utsträckning skiljer sig åt mellan olika medlemsstater. Harmonisering av kraven kommer också att bidra till en effektivt fungerande inre marknad för sådana produkter. Det är därför lämpligt att införa minimiharmonisering genom att fastställa minimikrav för vattenkvalitet och övervakning. Sådana minimikrav bör utgöras av minimiparametrar för återvunnet vatten och andra striktare eller ytterligare kvalitetskrav som vid behov införts av behöriga myndigheter tillsammans med eventuella förebyggande åtgärder. För att kunna identifiera striktare eller ytterligare krav för vattenkvalitet bör återvinningsanläggningarnas operatörer utföra centrala riskhanteringsuppgifter. Parametrarna bygger på den tekniska rapporten från kommissionens gemensamma forskningscentrum och återspeglar internationella standarder för återanvändning av vatten.
- (8) Efterlevnaden av minimikrav för återanvändning av vatten bör bidra till uppnåendet av målen för hållbar utveckling i FN:s Agenda 2030 för hållbar utveckling, framför allt mål 6, att säkerställa tillgången på och en hållbar förvaltning av vatten och sanitet för alla samt en betydande ökning av återvinning och säker återanvändning av vatten globalt. Denna förordning syftar dessutom till att säkerställa tillämpningen av artikel 37 om miljöskydd i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (9) Riskhantering bör omfatta en proaktiv identifiering och hantering av risker och omfatta konceptet att framställa återvunnet vatten av en kvalitet som krävs för specifika användningsområden. Riskbedömningen bör grundas på centrala

¹⁸ KOM(2007) 414.

¹⁹ COM(2015) 614.

riskhanteringsuppgifter och bör identifiera eventuella ytterligare krav för vattenkvalitet som är nödvändiga för att säkerställa ett tillräckligt gott skydd av miljön samt människors och djurs hälsa.

- (10) För att på ett effektivt sätt skydda miljön och människors hälsa bör återvinningsanläggningarnas operatörer vara primärt ansvariga för det återvunna vattnets kvalitet. I syfte att efterleva minimikraven och eventuella tillkommande villkor som fastställs av de behöriga myndigheterna bör återvinningsanläggningarnas operatörer övervaka det återvunna vattnets kvalitet. Det är därför lämpligt att fastställa minimikrav för övervakning som utgörs av frekvensen för rutinövervakningen och tidpunkter och prestationsmål för validitetsövervakningen. Vissa krav för rutinövervakningen anges i enlighet med direktiv 91/271/EEG.
- (11) Det är nödvändigt att säkerställa en säker användning av återvunnet vatten för att därigenom uppmuntra återanvändning av vatten på unionsnivå och stärka allmänhetens förtroende för sådan återanvändning. Tillhandahållande av återvunnet vatten för särskild användning bör därför endast tillåtas på grundval av ett tillstånd som beviljas av medlemsstaternas behöriga myndigheter. För att säkerställa en harmoniserad strategi på unionsnivå, spårbarhet och insyn, bör de viktigaste reglerna för ett sådant tillstånd fastställas på unionsnivå. Detaljerna i förfarandet för att bevilja tillstånd bör emellertid fastställas av medlemsstaterna. Medlemsstaterna bör kunna tillämpa befintliga förfaranden för att bevilja tillstånd och förfarandena bör anpassas för att beakta de krav som införs genom denna förordning.
- (12) Bestämmelserna i denna förordning kompletterar kraven i annan unionslagstiftning, framför allt vad gäller eventuella hälso- och miljörisker. För att säkerställa en helhetsstrategi för att möta eventuella risker för människor, djur och miljö måste återvinningsanläggningarnas operatörer och de behöriga myndigheterna därför beakta de krav som anges i annan unionslagstiftning, framför allt rådets direktiv 86/278/EEG, 91/676/EEG²⁰ och 98/83/EG²¹, direktiv 91/271/EEG och 2000/60/EG, Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 178/2002²², (EG) nr 852/2004²³, (EG) nr 183/2005²⁴, (EG) nr 396/2005²⁵ och (EG) nr 1069/2009²⁶, Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/7/EG²⁷, 2006/118/EG²⁸, 2008/105/EG²⁹ och 2011/92/EU³⁰

²⁰ Rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket (EGT L 375, 31.12.1991, s. 1).

²¹ Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten (EGT L 330, 5.12.1998, s. 32).

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, 1.2.2002, s. 1).

²³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 av den 29 april 2004 om livsmedelshygien (EUT L 139, 30.4.2004, s. 1).

²⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 183/2005 av den 12 januari 2005 om fastställande av krav för foderhygien (EUT L 35, 8.2.2005, s. 1).

²⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 396/2005 av den 23 februari 2005 om gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i eller på livsmedel och foder av vegetabiliskt och animaliskt ursprung och om ändring av rådets direktiv 91/414/EEG (EUT L 70, 16.3.2005, s. 1).

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter) (EUT L 300, 14.11.2009, s. 1).

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/7/EG av den 15 februari 2006 om förvaltning av badvattenkvaliteten och om upphävande av direktiv 76/160/EEG (EUT L 64, 4.3.2006, s. 37).

samt kommissionens förordningar (EG) nr 2073/2005³¹, (EG) nr 1881/2006³² och (EG) nr 142/2011³³.

- (13) Förordning (EG) nr 852/2004 fastställer allmänna regler för livsmedelsföretagare och omfattar produktion, bearbetning, distribution och utläppande på marknaden av livsmedel. Den förordningen behandlar livsmedlens hälsokvalitet och en av dess viktigaste principer är att det är livsmedelsföretagaren som har det primära ansvaret för livsmedelssäkerheten. Förordningen är också föremål för detaljerad vägledning och här är kommissionens meddelande om vägledning för hantering av mikrobiologiska risker med färska frukter och grönsaker i primärproduktionen genom god hygien (2017/C 163/01) särskilt relevant. De prestationsmål för återvunnet vatten som fastställs i den här förordningen hindrar inte att livsmedelsföretagare erhåller den vattenkvalitet som krävs för att uppfylla kraven i förordning 852/2004 genom att i ett senare skede använda flera vattenreningsalternativ, eventuellt i kombination med andra alternativ som inte innefattar rening.
- (14) För att stärka förtroendet för återanvändning av vatten bör allmänheten informeras. Tillhandahållande av information om återanvändning av vatten bör medge ökad öppenhet och spårbarhet och det kan också vara av intresse för andra relevanta myndigheter för vilka den aktuella återanvändningen av vatten får konsekvenser.
- (15) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG³⁴ syftar till att garantera rätten till tillgång till miljöinformation i medlemsstaterna i linje med konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor³⁵ (Århuskonventionen). I direktiv 2003/4/EG föreskrivs omfattande skyldigheter vad gäller att på begäran ställa miljöinformation till förfogande och aktivt sprida sådan information. Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG³⁶ omfattar delning av rumslig information inklusive datamängder avseende olika miljöfrågor. Det är viktigt att bestämmelserna i denna förordning om tillgången till information och arrangemang för datadelning kompletterar de direktiven och inte skapar ett separat rättssystem. Därför bör bestämmelserna i denna förordning om information till allmänheten och om information som rör övervakning av genomförandet inte påverka tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG.

²⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/118/EG av den 12 december 2006 om skydd för grundvatten mot föroreningar och försämring (EUT L 372, 27.12.2006, s. 19).

²⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/105/EG av den 16 december 2008 om miljö kvalitetsnormer inom vattenpolitikens område och ändring och senare upphävande av rådets direktiv 82/176/EEG, 83/513/EEG, 84/156/EEG, 84/491/EEG och 86/280/EEG, samt om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG (EUT L 348, 24.12.2008, s. 84).

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 28.1.2012, s. 1).

³¹ Kommissionens förordning (EG) nr 2073/2005 av den 15 november 2005 om mikrobiologiska kriterier för livsmedel (EUT L 338, 22.12.2005, s. 1).

³² Kommissionens förordning (EG) nr 1881/2006 av den 19 december 2006 om fastställande av gränsvärden för vissa främmande ämnen i livsmedel (EUT L 364, 20.12.2006, s. 5).

³³ Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen (EUT L 54, 26.2.2011, s. 1).

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation och om upphävande av rådets direktiv 90/313/EEG (EUT L 41, 14.2.2003, s. 26).

³⁵ EUT L 124, 17.5.2005, s. 4.

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG av den 14 mars 2007 om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (Inspire) (EUT L 108, 25.4.2007, s. 1).

- (16) I syfte att anpassa de befintliga minimikraven och centrala riskhanteringsuppgifterna till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen bör behörigheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att ändra minimikraven och de centrala riskhanteringsuppgifterna. För att säkerställa ett gott skydd för miljön och människors hälsa bör kommissionen dessutom kunna anta delegerade akter som kompletterar de centrala riskhanteringsuppgifterna genom att fastställa tekniska specifikationer. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning³⁷. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (17) För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för antagandet av detaljerade regler avseende format för och redovisning av den information som medlemsstaterna ska lämna till allmänheten, avseende format för och redovisning av den information om genomförandet av denna förordning som ska lämnas av medlemsstaterna samt avseende format för och redovisning av informationen till den unionsövergripande översikt som ska utarbetas av Europeiska miljöbyrån. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011³⁸.
- (18) Behöriga myndigheter bör kontrollera att det återvunna vattnet uppfyller de villkor som anges i tillståndet. Vid fall av bristande efterlevnad bör de kräva att återvinningsanläggningens operatör vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa efterlevnaden. Återvinningsanläggningarnas operatörer bör omedelbart avbryta alla leveranser av återvunnet vatten om den bristande efterlevnaden orsakar en betydande risk för miljön eller människors hälsa.
- (19) Behöriga myndigheter bör samarbeta med andra relevanta myndigheter genom att utbyta information för att säkerställa efterlevnaden av relevanta unionskrav och nationella krav.
- (20) Uppgifter från medlemsstaterna är av avgörande betydelse för att göra det möjligt för kommissionen att övervaka och bedöma resultatet av lagstiftningen i relation till de mål som eftersträvas.
- (21) I enlighet med punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning bör kommissionen utvärdera denna förordning. Utvärderingen bör baseras på de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde, och ligga till grund för konsekvensbedömningar av eventuella ytterligare åtgärder.
- (22) I enlighet med Århuskonventionen bör berörda företrädare för den berörda allmänheten ha tillgång till rättslig prövning för att bidra till skyddet av rätten att leva i en miljö som är adekvat för individens hälsa och välbefinnande.

³⁷ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

³⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (23) Medlemsstaterna bör fastställa regler om sanktioner för överträdelser av bestämmelserna i denna förordning och se till att de tillämpas. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (24) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att skydda miljön och människors hälsa, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (25) Det är nödvändigt att ge medlemsstaterna tillräckligt med tid för att inrätta den administrativa infrastruktur som krävs för att tillämpa denna förordning samt för att operatörerna ska kunna förbereda sig på att tillämpa de nya reglerna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och mål

1. I denna förordning fastställs minimikrav för vattenkvalitet och övervakning och en skyldighet att vidta angivna centrala riskhanteringsåtgärder för en säker återanvändning av renat avloppsvatten från tätbebyggelse inom ramen för en integrerad vattenförvaltning.
2. Syftet med denna förordning är att garantera att återvunnet vatten är säkert för sin avsedda användning för att därigenom, på ett samordnat sätt i unionen som helhet, säkerställa ett gott skydd för människors och djurs hälsa samt miljön, motverka vattenbrist och det resulterande trycket på vattenresurser och därigenom också bidra till en effektivt fungerande inre marknad.

Artikel 2

Tillämpningsområde

Denna förordning ska tillämpas på återvunnet vatten som är avsett för en användning som anges i avsnitt 1 i bilaga I.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *behörig myndighet*: en myndighet eller ett organ som utsetts av en medlemsstat för att fullgöra de skyldigheter som följer av denna förordning.

2. *vattenmyndighet*: en eller flera myndigheter som identifieras enligt artikel 3.2 eller 3.3 i direktiv 2000/60/EG.
3. *slutanvändare*: en fysisk eller juridisk person som använder återvunnet vatten,
4. *avloppsvatten från tätbebyggelse*: avloppsvatten från tätbebyggelse enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 91/271/EEG.
5. *återvunnet vatten*: avloppsvatten från tätbebyggelse som har renats i enlighet med kraven i direktiv 91/271/EEG och som blir resultatet efter ytterligare rening i en återvinningsanläggning.
6. *återvinningsanläggning*: en reningsanläggning för avloppsvatten från tätbebyggelse eller annan anläggning som ytterligare renar avloppsvatten från tätbebyggelse i enlighet med kraven i direktiv 91/271/EEG för att producera vatten som lämpar sig för en användning som anges i avsnitt 1 i bilaga I till denna förordning.
7. *operatör av återvinningsanläggning*: en fysisk eller juridisk person som driver eller kontrollerar en återvinningsanläggning,
8. *fara*: ett biologiskt, kemiskt, fysikaliskt eller radiologiskt agens som skulle kunna skada människor, djur, grödor eller växter, andra terrestra biota, akvatiska biota, jordmån eller den allmänna miljön.
9. *risk*: sannolikheten för att identifierade faror orsakar skada inom en viss tidsram, inklusive konsekvensernas svårighetsgrad.
10. *riskhantering*: en systematisk hantering som konsekvent säkerställer att återanvändningen av vatten är säker i ett visst sammanhang.
11. *förebyggande åtgärd*: alla åtgärder eller aktiviteter som kan utnyttjas för att förebygga eller eliminera en hälso- eller miljörisk eller minska den till en acceptabel nivå.

Artikel 4

Skyldigheter för operatörer av återvinningsanläggningar vad gäller vattenkvalitet

1. Operatörer av återvinningsanläggningar ska säkerställa att återvunnet vatten avsett för ett användningsområde som anges i avsnitt 1 i bilaga I, i utloppet från återvinningsanläggningen (efterlevnadspunkten), uppfyller följande krav:
 - (a) De minimikrav för vattenkvalitet som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
 - (b) Alla ytterligare krav vad gäller vattenkvalitet som fastställs av den behöriga myndigheten i relevanta tillstånd i enlighet med artikel 7.3 b och c.
2. För att säkerställa efterlevnaden av de krav och villkor som avses i punkt 1 ska operatören av återvinningsanläggningen övervaka vattenkvaliteten i enlighet med följande:
 - (a) Avsnitt 2 i bilaga I.
 - (b) Alla ytterligare krav vad gäller övervakning som fastställs av den behöriga myndigheten i relevanta tillstånd i enlighet med artikel 7.3 b och c.
3. Kommissionen ges behörighet att anta delegerade akter med avseende på att ändra denna förordning i enlighet med artikel 14 för att anpassa de minimikrav som anges i avsnitt 2 i bilaga I till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

Artikel 5

Riskhantering

1. I syfte att producera och tillhandahålla återvunnet vatten ska riskhantering utföras av operatören av återvinningsanläggningen i samråd med följande aktörer:
 - (a) Operatören av det eller de reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse som förser en återvinningsanläggning med vatten, om det är en annan operatör än operatören av återvinningsanläggningen.
 - (b) Slutanvändare.
 - (c) Eventuella andra parter som bedöms som relevanta av operatören av återvinningsanläggningen.
2. Operatören av återvinningsanläggningen ska utarbeta en riskhanteringsplan för återanvändning av vatten som bygger på de centrala riskhanteringsuppgifter som anges i bilaga II. Riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten ska innehålla förslag på eventuella ytterligare krav än de som anges i bilaga I som krävs för att minska eventuella risker och ska bland annat identifiera faror, risker och lämpliga förebyggande åtgärder.
3. Kommissionen ges befogenhet att i enlighet med artikel 14 anta delegerade akter med avseende på att ändra denna förordning för att anpassa de centrala riskhanteringsuppgifter som anges i bilaga II till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

Kommissionen ges också befogenhet att i enlighet med artikel 14 anta delegerade akter med avseende på att komplettera denna förordning för att fastställa tekniska specifikationer för de centrala riskhanteringsuppgifter som anges i bilaga II.

Artikel 6

Ansökan om tillstånd för att leverera återvunnet vatten

1. Alla leveranser av återvunnet vatten som är avsett för en användning som anges i avsnitt 1 i bilaga I ska vara föremål för ett tillstånd.
2. En operatör ska lämna in en ansökan om det tillstånd som avses i punkt 1 eller om en ändring av ett befintligt tillstånd till den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vilken återvinningsanläggningen drivs eller är tänkt att drivas.
3. Ansökan ska innehålla följande:
 - (a) En riskhanteringsplan för återanvändning av vatten som utarbetats i enlighet med artikel 5.2.
 - (b) En beskrivning av hur operatören av återvinningsanläggningen tänker uppfylla de minimikrav för vattenkvalitet och övervakning som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
 - (c) En beskrivning av hur operatören av återvinningsanläggningen tänker uppfylla de ytterligare krav som föreslås i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.

Artikel 7

Beviljande av tillstånd

1. I syfte att bedöma ansökan ska den behöriga myndigheten om det är lämpligt samråda och utbyta relevant information med följande:
 - (a) Andra relevanta myndigheter i samma medlemsstat, framför allt vattenmyndigheten om den är en annan myndighet än den behöriga myndigheten.
 - (b) Centrala kontaktpunkter i potentiellt påverkade medlemsstater som utsetts i enlighet med artikel 9.1.
2. Den behöriga myndigheten ska inom tre månader från mottagandet av den fullständiga ansökan som anges i artikel 6.3 a besluta om den ska bevilja tillståndet. Om den behöriga myndigheten behöver mer tid på grund av ansökans komplexitet ska den informera den sökande om detta, ange förväntat datum för beviljande av tillståndet och ange skälen för förlängningen.
3. Om den behöriga myndigheten beslutar att bevilja tillståndet ska den bestämma vilka villkor som gäller; villkoren ska vid behov inkludera följande:
 - (a) Villkor i samband med de minimikrav för vattenkvalitet och övervakning som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
 - (b) Villkor i samband med de ytterligare krav som föreslås i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.
 - (c) Alla andra krav som är nödvändiga för att ytterligare minska eventuella oacceptabla risker för människors och djurs hälsa eller miljön.
4. Tillståndet ska omprövas regelbundet, minst vart femte år, och vid behov ändras.

Artikel 8

Kontroll av efterlevnaden

1. Den behöriga myndigheten ska kontrollera att det återvunna vattnet uppfyller de villkor som anges i tillståndet vid efterlevnadspunkten. Kontrollen av efterlevnaden ska utföras med följande metoder:
 - (a) Kontroller på plats.
 - (b) Användning av övervakningsdata som erhållits i enlighet med denna förordning samt direktiven 91/271/EEG och 2000/60/EG.
 - (c) Annan lämplig metod.
2. Vid fall av bristande efterlevnad ska den behöriga myndigheten kräva att operatören av återvinningsanläggningen snarast vidtar nödvändiga åtgärder för att återställa efterlevnaden.
3. Om den bristande efterlevnaden orsakar en betydande risk för miljön eller människors hälsa ska operatören av återvinningsanläggningen omedelbart stoppa all fortsatt leverans av det återvunna vattnet tills den behöriga myndigheten konstaterar att efterlevnaden har återställts.

4. Om ett tillbud inträffar som påverkar efterlevnaden av tillståndsvillkoren ska operatören av återvinningsanläggningen omedelbart informera den behöriga myndigheten och de slutanvändare som riskerar att påverkas och lämna den information som krävs för att bedöma effekterna av ett sådant tillbud till den behöriga myndigheten.

Artikel 9

Samarbete mellan medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska utse en kontaktpunkt för att på lämpligt sätt samarbeta med andra medlemsstaters kontaktpunkter och behöriga myndigheter. Kontaktpunkterna ska ha till uppgift att på begäran tillhandahålla stöd och samordna kommunikationen mellan de behöriga myndigheterna. Kontaktpunkterna ska framför allt ta emot och vidarebefordra förfrågningar om stöd.
2. Medlemsstaterna ska besvara förfrågningar om stöd utan oskäligt dröjsmål.

Artikel 10

Information till allmänheten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG ska medlemsstaterna säkerställa att adekvat och uppdaterad information om återanvändning av vatten finns tillgänglig på nätet för allmänheten. Denna information ska inbegripa följande:
 - (a) Kvantitet av och kvalitet på det återvunna vatten som levereras i enlighet med denna förordning.
 - (b) Procentandel återvunnet vatten i medlemsstaten som levereras i enlighet med denna förordning jämfört med den totala mängden renat avloppsvatten från tätbebyggelse.
 - (c) Tillstånd som beviljats eller ändrats i enlighet med denna förordning, inklusive de villkor som fastställts av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 7.3.
 - (d) Resultatet av den efterlevnadskontroll som gjorts enligt artikel 8.1.
 - (e) Centrala kontaktpunkter som utsetts enligt artikel 9.1.
2. Den information som anges i punkt 1 ska uppdateras minst en gång per år.
3. Kommissionen får, genom en genomförandeakt, fastställa detaljerade regler om format för och redovisning av den information som ska tillhandahållas enligt punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.

Artikel 11

Information om övervakning av genomförandet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG ska varje medlemsstat, med hjälp av Europeiska miljöbyrån

- (a) skapa och senast den ... [tre år efter denna förordnings ikraftträdande] offentliggöra och vart sjätte år därefter uppdatera, en datamängd som innehåller information om resultatet av den kontroll av att kraven är uppfyllda som utförts i enlighet med artikel 8.1 och annan information som ska ställas till allmänhetens förfogande på nätet i enlighet med artikel 10,
 - (b) skapa, offentliggöra och därefter årligen uppdatera, en datamängd som innehåller information om fall av bristande efterlevnad av de krav som anges i tillståndet och som samlats in i enlighet med artikel 8.1 och information om de åtgärder som vidtagits enligt artikel 8.2 och 8.3.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kommissionen, Europeiska miljöbyrån och Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar har tillgång till de datamängder som anges i punkt 1.
 3. På grundval av de uppgifter som anges i punkt 1 ska Europeiska miljöbyrån utarbeta, offentliggöra och, regelbundet eller på begäran av kommissionen, uppdatera, en unionsomfattande översikt som ska omfatta indikatorer för förordningens output, resultat och effekter samt kartor och rapporter från medlemsstaterna.
 4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa detaljerade regler om format för och redovisning av den information som ska lämnas enligt punkt 1 samt detaljerade regler om format för och redovisning av den unionsomfattande översikt som avses i punkt 3. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.

Artikel 12

Tillgång till rättslig prövning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att fysiska eller juridiska personer eller deras föreningar, organisationer eller grupper, i enlighet med nationell lagstiftning eller praxis, har möjlighet att få den materiella eller formella giltigheten av ett beslut, en handling eller en underlåtenhet i samband med genomförandet av artiklarna 4–8 prövad i domstol eller något annat oberoende och opartiskt organ som inrättats genom lag, om något av följande villkor är uppfyllt:
 - (a) De har tillräckligt intresse.
 - (b) De hävdar att en rättighet kränks, när detta utgör en förutsättning enligt den berörda medlemsstatens förvaltningsprocessrättsliga lagstiftning.
2. Medlemsstaterna ska fastställa i vilket skede beslut, handlingar eller underlåtenhet får prövas.
3. Vad som utgör tillräckligt intresse och kränkning av en rättighet ska fastställas av medlemsstaterna, i enlighet med målet att ge den berörda allmänheten en omfattande rätt till rättslig prövning.

För detta ändamål ska en icke-statlig miljöskyddsorganisations intresse anses vara tillräckligt i den mening som avses i punkt 1 om organisationen uppfyller kraven i nationell lagstiftning.

Sådana organisationer ska också anses ha rättigheter som kan kränkas i den mening som avses i punkt 1 b.

4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska inte utesluta möjligheten av ett preliminärt prövningsförfarande inför en förvaltningsmyndighet och ska inte påverka kravet att de administrativa prövningsförfarandena ska vara uttömda innan rättsliga prövningsförfaranden får användas, om detta krav finns enligt den nationella lagstiftningen.
5. Alla prövningsförfaranden som avses i punkterna 1 och 4 ska vara rättvisa, snabba och inte oöverkomligt kostsamma.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att praktisk information om rätten till rättslig prövning i domstol och i administrativ ordning görs tillgänglig för allmänheten.

Artikel 13

Utvärdering

1. Kommissionen ska, senast ... [sex år efter denna förordnings ikraftträdande] göra en utvärdering av denna förordning. Utvärderingen ska baseras åtminstone på följande:
 - (a) Erfarenheterna från förordningens genomförande.
 - (b) De datamängder som skapats av medlemsstaterna i enlighet med artikel 11.1 och den unionsomfattande översikt som utarbetats av Europeiska miljöbyrån i enlighet med artikel 11.3.
 - (c) Relevanta vetenskapliga, analytiska och epidemiologiska data.
 - (d) Teknisk och vetenskaplig kunskap.
 - (e) Världshälsoorganisationens rekommendationer, om de är tillgängliga.
2. I samband med den utvärdering som avses i punkt 1 ska kommissionen särskilt uppmärksamma följande aspekter:
 - (a) De minimikrav som anges i bilaga I.
 - (b) De centrala riskhanteringsuppgifter som anges i bilaga II.
 - (c) De ytterligare krav som fastställts av behöriga myndigheter i enlighet med artikel 7.3 b och c.
 - (d) Effekterna av återanvändning av vatten på miljön och människors hälsa.

Artikel 14

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 4.3 och 5.3 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den dag då denna förordning träder i kraft.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 4.3 och 5.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får

verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angett datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 4.3 och 5.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 15

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats genom direktiv 2000/60/EU. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 16

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska senast den ... [tre år efter denna förordnings ikraftträdandedatum] till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder samt eventuella ändringar som berör dem.

Artikel 17

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den ... [ett år efter förordningens ikraftträdande].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande